

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšera a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **P. V.**, zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod kaštany 245/10, Praha, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 12. 9. 2019, č. j. 32 A 52/2017 - 53,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 12. 9. 2019, č. j. 32 A 52/2017 – 53, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Židlochovice (dále jen „městský úřad“) ze dne 9. 11. 2016, č. j. 204405/2016-6 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil tím, že jako provozovatel motorového vozidla reg. zn. X v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, neboť automatizovaným technickým prostředkem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bez obsluhy bylo zjištěno, že dne 15. 3. 2016 v 13:46 hod v Rajhradcích na ulici Hlavní 477 nezjištěný řidič vozidla reg. zn. X překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou v obci o méně než 20 km/h, když v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, jel rychlostí 60 km/h, resp. 57 km/h (po odečtení přípustné odchylky). Tím došlo k porušení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Za spáchání správního deliktu byla žalobci podle § 125f odst. 3 ve vazbě na § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu

uložena sankce ve formě pokuty ve výši 1.500 Kč a současně mu byla uložena povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1.000 Kč.

[2] Rozhodnutím ze dne 20. 9. 2017, č. j. JMK 133877/2017, sp. zn. S-JMK 3480/2017/OD/Zo, žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí městského úřadu.

II.

[3] Žalobce podal proti výše uvedenému rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Brně, který ji zamítl rozsudkem ze dne 12. 9. 2019, č. j. 32 A 52/2017 - 53.

[4] Krajský soud neshledal důvodnou žalobní námitku, že ve výroku i odůvodnění prvostupňového rozhodnutí není uvedeno ustanovení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu. Krajský soud konstatoval, že uvedené ustanovení ukládá správnímu orgánu povinnost při určení výměry pokuty právnické osobě přihlídnout k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán. Promítnutí těchto povinností je však otázkou odůvodnění rozhodnutí, respektive odůvodnění stanovení pokuty v konkrétní výši, neboť se týká kritérií pro úvahy správního orgánu o sankci, nikoliv výroku. Vypuštění odkazu na toto ustanovení tedy nemůže zakládat nezákonnost rozhodnutí o sankci. Městský úřad proto nijak nepochybil, pokud toto ustanovení nezahrnul do výroku svého rozhodnutí. Co se týče odůvodnění sankce, krajský soud nepopřel, že odůvodnění prvostupňového rozhodnutí ve věci sankce je víc než úsporné. Nicméně s ohledem na to, že městský úřad na straně 5 jasně konstatoval, že žalobce svým jednáním naplnil všechny znaky skutkové podstaty správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a sankce byla žalobci uložena na spodní hranici zákonného rozpětí, považoval krajský soud za zbytečný formalismus, aby rozhodnutí rušil pro nedostatky odůvodnění, neboť s ohledem na minimální výši sankce ve vztahu k zákonnému rozmezí sazby nevykazuje prvostupňové rozhodnutí žádný exces ani prvky svévole. Krajský soud shledal uloženou sankci ve výši 1.500 Kč úměrnou, nevymykající se okolnostem případu, a tudíž souladnou se zákonem, neboť nižší sankci zákon v době rozhodování správního orgánu ani neumožňoval uložit.

[5] Krajský soud neshledal důvodnou ani námitku nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí z důvodu, že se správní orgány nezabývaly tím, zda obecní policie zřízení automatického rychloměru vhodným způsobem uveřejnila, čímž nebylo prokázáno splnění zákonné podmínky měření podle § 24b odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obecní policii“). Podle názoru krajského soudu je zcela nesprávná a nelogická argumentace žalobce, že v případě, když se správní orgán nezabýval tím, zda obecní policie zřízení rychloměru vhodným způsobem uveřejnila, je nutné předpokládat, že tato podmínka splněna nebyla. V prvním stupni rozhodoval jako správní orgán městský úřad, který své řízení zahájil na základě oznámení přestupku od MP Židlochovice. Skutečnost, jakým způsobem byly úseky pro stacionární měření rychlosti zveřejněny, je skutečností, která je správnímu orgánu jistě známa z jeho úřední činnosti (nad rámec uvedeného krajský soud konstatoval, že informace o stacionárních radarech v obci Rajhradice jsou zveřejněny na webových stránkách města Židlochovice), a proto zjevně nejsou pro městský úřad nutným předmětem dokazování za předpokladu, že zákonnost měření z tohoto důvodu není zpochybněna účastníkem řízení. Městský úřad vycházel z důkazů, kterými bylo prokazováno spáchání deliktu, přičemž shromážděné podklady považoval za dostačující a žalobce jako účastník proti nim nijak v řízení nebrojil. Nad rámec uvedeného krajský soud poznamenal, že je vůbec otázka, zda by i za situace, kdy by zřízení měřicích zařízení nebylo na stránkách města Židlochovice uveřejněno, měla tato skutečnost nějaký vliv na výsledek správnosti měření rychlosti vozidel těmito měřicími zařízeními, když je povinnost dodržovat nejvyšší povolenou

pokračování

rychlost v obci stanovena přímo zákonem. Krajský soud nadto posoudil, že namítané ustanovení § 24b zákona o obecní policii směřuje primárně toliko na ochranu osobních údajů, nikoliv na správnost provedeného měření měřicím zařízením, které mělo v posuzované době platné ověření.

[6] Krajský soud nepřisvědčil ani žalobním námitkám, které směřovaly proti způsobu vyřízení žalobcem uplatněné námitky podjatosti vůči všem oprávněným úředním osobám městského úřadu i žalovaného, jakož i vůči starostovi obce Židlochovice a hejtmanovi Jihomoravského kraje. Krajský soud konstatoval, že v nyní posuzovaném případě nemohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí skutečnost, že žalovaný nepředložil námitku podjatosti vůči hejtmanovi kraje služebně nadřízenému hejtmana, a to z toho důvodu, že námitka podjatosti uplatněná žalobcem byla zcela nekonkrétní a všeobecná a směřující jak na zaměstnance městského úřadu, tak žalovaného, jakož i na hejtmana kraje, přičemž tato obecná námitka byla odůvodněna pouze a jenom dalším obecným odkazem na jejich případnou finanční zainteresovanost. Taková námitka podjatosti proto byla zcela evidentně nedůvodná. I přes tyto skutečnosti se jí žalovaný řádně zabýval a rozhodl o ní samostatným usnesením, ačkoliv by, podle názoru krajského soudu, s ohledem na výše zmíněné okolnosti uplatněné námitky, zcela postačovalo její vypořádání v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí.

[7] Zbylé žalobní námitky (nedostatečná specifikace automatizovaného technického prostředku k měření rychlosti ve výroku rozhodnutí; absence dopravní nehody – nepřezkoumatelnost rozhodnutí a vada výroku; souhrnné zjištění; provedení měření rychlosti automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy; absence hodnocení naplnění podmínek podle § 79a zákona o silničním provozu; skryté měření rychlosti; diskriminace českých provozovatelů vozidel; ověření rychloměru; naplnění materiální stránky deliktu; šablonovitost rozhodnutí; další vady výroku rozhodnutí; absence vedení společného řízení; protiústavnost; zavinění) krajský soud posoudil jako nedůvodné a nejsou zde rekapitulovány, neboť proti posouzení těchto námitek kasační stížnost nesměřuje.

III.

[8] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[9] Stěžovatel namítal, že pokud použitý rychloměr byl „automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy“ ve smyslu § 125f zákona o silničním provozu, nepochybně se jednalo o „stálý automatický technický systém“ podle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii, a tedy se měl správní orgán zabývat i tím, zda obecní policie zřízení tohoto rychloměru vhodným způsobem uveřejnila. Z žádného z podkladů rozhodnutí a ani z rozhodnutí samých však neplyne, že by byla veřejnost vhodným způsobem o zřízení rychloměru informována. Stěžovatel proto na rozdíl od krajského soudu zastává názor, že měření rychlosti bylo prováděno nezákonně, protože veřejnost nebyla vhodným způsobem informována o probíhajícím měření. Současně namítal, že touto podmínkou měření rychlosti se správní orgány nezabývaly, přestože v rámci hodnocení zákonnosti zásadního důkazu – záznamu o měření rychlosti – správně mělo být zkoumáno, zda byl tento důkaz pořízen v souladu s právními předpisy. Z porušení § 24b odst. 2 zákona o obecní policii pak plyne nepoužitelnost záznamu o měření rychlosti jako důkazu. Je přitom bez relevance, že se jedná o porušení právní úpravy na ochranu osobních údajů, a nikoliv o porušení pravidel ovlivňujících přesnost měření, když § 51 odst. 1 správního řádu nerozlišuje v tom, jaké porušení právní povinnosti způsobuje nepoužitelnost důkazu. K odkazu krajského soudu na současný stav webových stránek městského úřadu stěžovatel uvedl, že tyto webové stránky žádným způsobem neprokazují,

že by v rozhodné době, tj. v době spáchání údajného přestupku, byla veřejnost vhodným způsobem informována o zřízení rychloměru. Krajský soud sice uvedl, že je přesvědčen o tom, že i v minulosti byla informace o zřízení rychloměru vhodným způsobem uveřejněna, ale jedná se pouze o jeho ničím nepodložené tvrzení, které nemá žádný odraz v provedeném dokazování. Naopak z provedeného dokazování jednoznačně vyplývá, že webová stránka obsahující informace o zřízených rychloměrech byla vytvořena až půl roku poté, co se měl dopustit správního deliktu stěžovatel.

[10] Stěžovatel dále namítal, že v odvolacím řízení uplatnil námitku podjatosti proti všem oprávněným úředním osobám správních orgánů obou stupňů, jakož i proti starostovi obce Židlochovice a hejtmanovi Jihomoravského kraje, a to z toho důvodu, že podle jemu dostupných informací jsou tyto oprávněné úřední osoby na rozkaz starosty obce Židlochovice a hejtmana Jihomoravského kraje motivovány k tomu, aby vydávaly odsuzující rozhodnutí, resp. aby zamítaly odvolání proti odsuzujícím rozhodnutím. Stěžovatel nesouhlasil s názorem krajského soudu, že jeho námitka neobsahovala „konkrétní adresné důvody“. Naopak jeho námitka byla zcela dostatečně konkrétní, neboť stěžovatel v ní, byť stručně, ale zcela konkrétně popsal, v čem spatřuje či podjatost, a to konkrétně v systému odměňování úředníků, který navrhoval prokázat zcela způsobilým dokazováním (se kterým se však žalovaný nijak nevypořádal). Námitka podjatosti tak byla věcně i personálně konkretizována. Nadto pokud námitka podjatosti skutečně nebyla dostatečně konkrétní a adresná, jak tvrdil krajský soud, měl žalovaný stěžovatele vyzvat v souladu s § 37 odst. 3 správního řádu k tomu, aby tuto vadu domnělou podání opravil. K tomu však nedošlo a žalovaný o námitce podjatosti bez dalšího rozhodoval. Stěžovatel pak nesouhlasil s krajským soudem ani v tom, že by se jednalo o námitku účelovou či šlo z jeho strany o zneužití práva. Krajský soud se dále podle názoru stěžovatele nevypořádal s judikaturou, na kterou v této souvislosti odkazoval, ani s námitkou, že žalovaný nevypořádal důkazní návrh uplatněný v rámci námitky podjatosti, tj. porovnání rozhodovací praxe a odměn úředních osob.

[11] Stěžovatel dále namítal, že výrok rozhodnutí městského úřadu je v rozporu s § 68 odst. 2 správního řádu, neboť neobsahuje všechna ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno. Konkrétně stěžovatel poukazoval na ustanovení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu, které obsahuje zákonná kritéria pro výměru pokuty, a nepochybně se tak jedná o ustanovení, podle kterého bylo (resp. mělo být) rozhodováno. Teoreticky by mohlo postačovat, pokud by § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu byl uveden alespoň v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. V tomto případě však krajský soud přehlédl, že § 125e odst. 2 citovaného zákona není uveden nejen ve výroku, ale ani v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Toto zcela zásadní právní ustanovení, stanovující zákonná kritéria pro výměru sankce, tedy zůstalo správním orgánem zcela opomenuto.

[12] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[13] Na závěr stěžovatel a jeho zástupce vyslovili nesouhlas s vyvěšením jejich osobních údajů na webu Nejvyššího správního soudu.

IV.

[14] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že ji považuje za nedůvodnou. Odkázal přitom plně na odůvodnění správních rozhodnutí, na své vyjádření k žalobě a především pak na rozsudek krajského soudu ve věci. Argumentaci uvedenou v podané kasační stížnosti žalovaný označil za nedůvodnou a nepřipadnou, kdy obdobné argumenty již též zástupce stěžovatele uváděl v minulosti opakovaně a tyto byly soudy odmítnuty, a to i s ohledem

pokračování

na soustavnou a správním orgánům i soudům dobře známou praxi a činnost zmocněnců, jež si stěžovatel v průběhu řízení zvolil. Rozsudek krajského soudu tak žalovaný považuje za správný a vydaný zcela v souladu s příslušnými právními předpisy, a proto navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

V.

[15] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[16] Kasační stížnost je důvodná.

[17] Jelikož stěžovatel napadá rozsudek krajského soudu také pro jeho nepřezkoumatelnost, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve tímto důvodem, protože by bylo předčasné, aby se zabýval právním posouzením věci samé, pokud by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný.

[18] Jak vyplývá z konstantní judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje argumentaci účastníků řízení za nedůvodnou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97 a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75). Meritorní přezkum rozsudku je tak možný pouze za předpokladu, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno v jeho výroku. Tato kritéria napadený rozsudek splňuje, neboť je z jeho odůvodnění zcela zřejmé, jakými úvahami byl při posouzení věci v rozsahu žalobních bodů krajský soud veden a k jakému závěru na jejich základě dospěl. Skutečnost, že stěžovatel se závěry krajského soudu nesouhlasí, nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozsudku pro jeho údajnou nepřezkoumatelnost. V této souvislosti je třeba ještě dodat, že povinnost soudu posoudit všechny žalobní námítky neznamená, že byl krajský soud povinen reagovat na každou dílčí argumentaci uplatněnou stěžovatelem a tu obsáhle vyvrátit; jeho úkolem bylo uchopit obsah a smysl žalobní argumentace a vypořádat se s ní (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 - 130). Rovněž v tomto ohledu napadený rozsudek krajského soudu plně ob stojí.

[19] Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci - konkrétně neprokázáním toho, zda byl dodržen § 24b odst. 2 zákona o obecní policii (tedy byla vhodným způsobem uveřejněna informace o zřízení automatického technického systému), resp. s tím související tvrzenou vadou (dokazování této skutečnosti) řízení před krajským soudem.

[20] Podle § 24b odst. 1 zákona o obecní policii platí *„obecní policie je oprávněna, je-li to potřebné pro plnění jejích úkolů podle tohoto nebo jiného zákona, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy z míst veřejně přístupných, popřípadě též zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu zákroku nebo úkonu.“* Podle odst. 2 téhož ustanovení *„jsou-li k pořizování záznamů podle odstavce 1 zřízeny stálé automatické technické systémy, je obecní policie povinna informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem uveřejnit.“*

[21] Kasační soud předesílá, že při posuzování řízení před správními orgány a s tím související kvality odůvodnění jejich rozhodnutí je třeba přihlídnout rovněž k procesní aktivitě samotného účastníka správního řízení, neboť i od ní se v každém individuálním případě odvíjí požadavky na dokazování, stejně jako obsah a podoba odůvodnění daných rozhodnutí. Byl-li účastník správního řízení převážně pasivní, nelze očekávat, že se správní orgány budou podrobně z vlastní iniciativy zabývat všemi myslitelnými aspekty projednávané věci. V projednávané věci stěžovatel nevyužil možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí a předložit k nim své vyjádření, proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí podal blanketní odvolání, které na výzvu správního orgánu sice doplnil, ale toliko velice obecně – k předmětné otázce uvedl pouze, že „*správní orgán nijak neřešil zákonné podmínky měření, tj. (...) měření automatizovaným technickým zařízením používaným bez obsluhy a zveřejnění informace o jeho zřízení*“. Za popsané situace nelze správním orgánům vytýkat, že se podrobně nezabývaly skutečnostmi, které nebyly v průběhu správního řízení nikterak konkrétně zpochybněny, a tyto proto považovaly za nesporné. Žalovaný k uvedené obecné odvolací námitce pak uvedl, že „*z předloženého spisového materiálu nevyvstaly žádné pochybnosti o tom, že by odvolatelem uvedené podmínky nebyly řádně naplněny, a ani odvolatel žádné konkrétní skutečnosti, které by splnění zákonných podmínek zpochybnily, neuvedl. Z předložené spisové dokumentace má odvolací orgán přitom za dostatečně prokázané, že všechny výše uvedené podmínky byly naplněny*“. Nelze tedy přisvědčit stěžovateli v tom, že by správní orgány dostatečně nezjistily skutkový stav věci [kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], když se výslovně nezabývaly dodržením povinnosti podle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii, když k jejímu nesplnění stěžovatel ve správním řízení nic konkrétního nenamítal. Úkolem správních orgánů totiž není předjímat a vyvracet veškeré myslitelné námitky účastníka řízení, a tím de facto nahrazovat jeho úlohu a pozici. Podle § 89 odst. 2 správního řádu potom „*odvolací orgán přezkoumá soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem*“ (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2008, č. j. 2 As 56/2007 - 71, ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014 - 43, ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 - 39, či ze dne 19. 12. 2016, č. j. 7 As 157/2016 - 28, body 27 až 30).

[22] Krajský soud pak nepochybil tím, že za situace absence procesní aktivity stěžovatele ve správním řízení přistoupil k doplnění dokazování ve vztahu k otázkám, které stěžovatel řádně zpochybnil teprve v podané žalobě, a správní spis tak neobsahoval příslušné důkazní prostředky (otázka vhodného zveřejnění informace o provozovaných rychloměrech). Takový postup plně konvenuje usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 - 71. Krajský soud totiž neprováděl vyčerpávající dokazování týkající se samotného spáchání skutku, ale doplnil dokazování toliko ve vztahu namítané nezákonnosti použitého důkazního prostředku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2020, č. j. 9 As 413/2018 - 43, nebo ze dne 19. 8. 2020, č. j. 2 As 309/2019 - 39).

[23] Nejvyšší správní soud se dále zabýval tím, zda dokazování provedené krajským soudem nevykazovalo vady ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., které mohly mít vliv na zákonnost rozhodnutí.

[24] Stěžovatel v žalobě mimo jiné namítl, že nebyly splněny podmínky pro provádění měření rychlosti stanovené v § 24b odst. 2 zákona o obecní policii. Na podkladě uvedené žalobní námítky přistoupil krajský soud při jednání dne 12. 9. 2019 k doplnění dokazování za účelem zjištění, zda byla informace o zřízení stálých automatických technických systémů vhodným způsobem uveřejněna.

[25] Krajský soud provedl dokazování listinou - otiskem obrazovky (printscrenem) webových stránek města Židlochovice. Otisk obrazovky obsahoval informace o stacionárních radarech

pokračování

v obci Rajhradice, které jsou zveřejňovány na webových stránkách města (<https://www.zidlochovice.cz/cs/mesto-zidlochovice/mestsky-urad/jak-si-vyridit-formulare/od-bor-dopravy/objektivni-odpovednost-provozovatele-vozidla-mereni-stacionarnimi-radary-mp-zidlochovice.html/>), a to ke dni 3. 8. 2016, tedy po spáchání správního deliktu (15. 3. 2016). V této souvislosti krajský soud dále konstatoval, že je přesvědčen o tom, že i před datem 3. 8. 2016 bylo možné na stránkách města Židlochovice dohledat informace o zřízení měřicího zařízení na nyní posuzovaném místě.

[26] Takový postup však nelze aprobovat. Přestože lze obecně konstatovat, že uveřejnění informace na webových stránkách obce je možné považovat za vhodný a dostatečný způsob uveřejnění ve smyslu § 24b odst. 2 zákona o obecní policii, jak vyplývá také z rozsudku zdejšího soudu ze dne 16. 12. 2019, č. j. 9 As 280/2019 - 42, je nutné zdůraznit, že z hlediska splnění podmínek § 24b odst. 2 zákona o obecní policii je relevantní obsah webových stránek pouze v určitém čase, a to konkrétně k okamžiku spáchání přestupku, respektive správního deliktu. S ohledem na proměnlivost webových stránek v čase není informace získaná provedením důkazu později zachyceného stavu webových stránek s to sama o sobě způsobilá osvědčit naplnění povinnosti obecní policie podle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii, neboť neprokazuje, že došlo k uveřejnění informace před spácháním přestupku. Ke shodnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 8. 10. 2020, č. j. 1 As 247/2020 - 48, který se zabýval obdobnou situací co do aktuálnosti znění webových stránek jako v nyní posuzovaném případě (srov. přiměřeně rovněž rozsudek tohoto soudu ze dne 19. 8. 2020, č. j. 2 As 309/2019 - 39, či ze dne 3. 12. 2020, č. j. 7 As 177/2019 - 35).

[27] S ohledem na výše uvedené pak zdejšímu soudu nezbylo než konstatovat, že krajský soud pochybil, když dovodil, že v projednávané věci byla informace o zřízení stálých automatických technických systémů uveřejněna vhodným způsobem podle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii ke dni spáchání správního deliktu na podkladě obsahu webových stránek k pozdějšímu datu. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že řízení před krajským soudem bylo zatíženo vadou, která ve svém důsledku mohla vést k nezákonnému rozhodnutí ve věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

[28] Stěžovatel dále namítal, že ve výroku správního rozhodnutí měl být uveden i § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu. Toto ustanovení v rozhodné době stanovilo, že „*při určení výměry pokuty právníké osobě se přihlédne ke závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a ke okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán*“. Nejvyšší správní soud shledává tuto námitku nedůvodnou. Stěžovatel neuvádí, jak mu namítané (údajně) formulační pochybení mělo přitížit. Ostatně si lze stěžít představit, že by mohlo jít o jiné než čistě formální pochybení, neboť stěžovateli byla v podmínkách § 125f odst. 3 ve spojení s § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu uložena nejnižší možná pokuta (1.500 Kč). Případné uvedení odkazu na § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu ve výroku (resp. následně i odůvodnění) prvostupňového rozhodnutí by tedy nemohlo mít ve vztahu k výši uložené pokuty jakýkoli pro stěžovatele příznivý účinek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2020, č. j. 2 As 309/2019 - 39).

[29] Pokud jde o námitku podjatosti, zdejší soud ze správního spisu ověřil, že v doplnění odvolání stěžovatel vznesl námitku podjatosti vůči správním orgánům obou stupňů (všem úředním osobám, starostovi i hejtmanovi) spočívající v tom, že zaměstnanci městského úřadu i žalovaného měli být finančně motivováni k vydávání odsuzujících rozhodnutí a zamítání odvolání v řízení o přestupcích. Žalovaný posoudil vznesenou námitku podjatosti tak, že směřuje proti úředním osobám, které se aktivně a bezprostředně podílejí na výkonu pravomoci správního orgánu, tedy osobám stanoveným podle § 15 odst. 4 správního řádu jako osobám oprávněným

v dané věci konat (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2014, č. j. 9 As 121/2014 - 33). Nepředložil tedy námitku k vyřízení Ministerstvu dopravy (tj. představenému krajského úřadu i hejtmána), ale podle § 14 odst. 2 správního řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2017, o ní rozhodl služebně nadřízený úředních osob (tj. vedoucí odboru dopravy) usnesením ze dne 20. 7. 2017, č. j. JMK 101738/2017, který ji v odůvodnění usnesení označil za nedůvodnou (odvolání stěžovatele pak bylo zamítnuto rozhodnutím Ministerstva dopravy ze dne 13. 3. 2018, č. j. 983/2017-160-SPR/5). Obdobnou situací, týkající se v podstatě totožné námitky podjatosti vznesené vůči správním orgánům a již se v soudním řízení správním dovolával tentýž zástupce, se již Nejvyšší správní soud v minulosti zabýval (viz např. rozsudek ze dne 10. 6. 2020, č. j. 8 As 127/2018 - 50). Dospěl přitom k závěru, že tato námitka byla nesmyslná, a proto nemohla vést k postupu podle § 14 odst. 2 správního řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2017 (viz body 9 až 20 zmíněného rozsudku, včetně tam citované judikatury). V projednávané věci tudíž kasační soud v souladu se zmíněným rozsudkem osmého senátu, na nějž pro stručnost odkazuje, přisvědčuje závěru krajského soudu, podle něhož neměla stěžovatelova námitka podjatosti racionální základ, byla obstrukčního charakteru a žalovaný tak nepochybil při jejím vyřízení (naopak postupoval nadstandardně, když o ní rozhodnul samostatným usnesením).

[30] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené napadený rozsudek krajského soudu podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Krajský soud je v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). Krajský soud tedy v dalším řízení doplní dokazování za účelem prokázání uveřejnění informace o umístění měřicího zařízení v době spáchání správního deliktu.

[31] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

[32] K nesouhlasu stěžovatele a jeho advokáta s vyvěšením jejich osobních údajů na internet Nejvyšší správní soud uvádí, že se k němu v případě téhož advokáta již opakovaně vyjadřoval, např. přípisem Předsedy Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2019, č. j. S 139/2019 - 7, či ve věcech vedených pod sp. zn. 2 As 383/2017, či sp. zn. 9 As 413/2018. Za této situace již není nutné danou skutečnost podrobněji rozebírat, a zdejší soud odkazuje na relevantní písemnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. února 2022

Mgr. David Hipšr
předseda senátu